

Voi cânta doar despre Iesus

*Poi cânta
doar despre
Isus*

Istorisiri despre compunerea imnurilor sacre
Volumul 1

Bebe & Bianca Ciaușu

Casa Cărții, Oradea
2011

Text și partituri copyright © 2011 Bebe și Bianca Ciaușu

*Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin editurii Casa Cărții.
Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea în scris a editurii Casa Cărții, Oradea.*

Citatele biblice sunt luate din Sfânta Scriptură, traducerea Dumitru Cornilescu.

Voi cânta doar despre Isus: istorisiri despre compunerea immurilor sacre

de Bebe și Bianca Ciaușu

Copyright © 2011 Casa Cărții

O. P. 2, C. P. 30,

410670 Oradea

Tel. / Fax: 0259-469057; 0359-800761; 0728-874975

E-mail: info@ecasacartii.ro

www.ecasacartii.ro

Editarea literară: Timeia Viman

Tehnoredactarea: Vasile Gabrian

Coperta: Adrian Mihocăș

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CIAUȘU, BEBE

**Voi cânta doar despre Isus : istorisiri despre
compunerea immurilor sacre / Bebe Ciaușu, Bianca Ciaușu.**

- Oradea : Casa Cărții, 2011

ISBN 978-606-92839-3-6

I. Ciaușu, Bianca

783

Prefață

Atunci când vorbim despre închinare în cadrul bisericilor locale luăm în considerare, fără îndoială, și muzica. În unele biserici închinarea și muzica au devenit aproape sinonime, în vreme ce în altele, muzica este poate cel mult o „cenușăreasă”. Asistăm la dezbateri cu privire la diverse aspecte: dacă ar trebui să folosim cărți de cântări sau proiectoare, dacă vom pune accentul pe imnurile clasice sau vom cânta mai mult compoziții contemporane, dacă traducerile ar trebui acceptate și folosite și în ce procent față de cântările autohtone. Și aceste întrebări ar putea continua la nesfârșit.

Uneori dezbaterile amintite mai sus pot foarte ușor să se transforme în adevărate crize, întrucât niciuna dintre părți nu reușește să-și argumenteze solid poziția. De multe ori nu se depășește sfera unei dezbateri sterile, chiar superficiale. Există însă și situații în care dezbaterile au dus la găsirea și la aplicarea cu succes a soluțiilor în ce privește muzica în închinarea publică, la găsirea unui echilibru între nou și vechi, între clasic și modern.

Trebuie să recunoaștem că un mare număr de cântări din cele cântate în bisericile evanghelice românești au fost compuse de oameni ai lui Dumnezeu care au trăit în alte țări și în alte contexte istorice. Ele reprezintă, într-un fel, o moștenire spirituală extrem de bogată la care Domnul ne-a îngăduit să avem acces. Multe dintre aceste imnuri au fost compuse de oameni simpli, în situații de criză și au supraviețuit trecerii timpului tocmai datorită bogățiilor spirituale pe care le conțin și în care mulți credincioși și-au găsit alinare. Apoi, aceste imnuri reflectă o cunoaștere extrem de profundă și de personală a lui Dumnezeu și a adevărilor Scripturii din partea autorilor, ele fiind adevărate lecții de teologie pe note.

Cu toate că ne bucurăm de aceste imnuri și le cântăm, prea puțini dintre noi știu cum au fost ele compuse. Cunoașterea modului în care Dumnezeu i-a călăuzit pe autori să scrie aceste imnuri poate constitui o încurajare pentru noi, chiar dacă trăim în epoci extrem de diferite.

Acestea sunt doar câteva dintre motivele pentru care ne bucurăm să putem oferi cititorilor români această carte. Suntem convinși că dincolo de lectura în sine, istorisirile despre compunerea a 101 imnuri clasice creștine vor constitui surse motivaționale pentru apropierea de Domnul și pentru implicarea în slujirea creștină cu mai multă pasiune.

În ultimii ani, mai multe edituri creștine din România au depus eforturi de a revizui – gramatical și chiar melodic – cântările folosite în

serviciile de închinare din bisericile locale. Așa se explică de ce unele imnuri pe care le știam cu un anumit titlu se regăsesc astăzi în diferite cărți sub un alt titlu, iar acest lucru face uneori dificilă identificarea lor. Din aceste rațiuni, am considerat necesar să-i ajutăm pe cititorii acestei cărți la identificarea imnurilor cuprinse în cartea de față în cele mai uzuale cărți de cântări folosite pentru serviciile de închinare în bisericile evanghelice din România.

La sfârșitul fiecărei istorisiri – în partea de jos a paginii cu partitura – am indicat cărțile de cântări, titlul (dacă acesta diferă față de cel prezentat de autori) și numărul cântării în cărțile respective. Menționăm că sunt și imnuri care nu se regăsesc în cărțile de cântări, acestea fiind cântări corale.

Voi cânta doar despre Isus este primul volum din această serie de cărți despre compunerea cântărilor creștine. Nădăjduim să aducem la viață multe alte istorisiri uitate despre oameni și cântări din trecut și din istoria recentă a Bisericii deopotrivă, atât din medii diferite de al nostru, cât și din spațiul spiritual românesc.

Lista cărților de cântări folosite:

- C. D. *Cântați lui Dumnezeu*, București, Stephanus [nedatată].
- C. Ev. *Cântările Evangheliei: cântări duhovnicești*, București, Uniunea Bisericilor Creștine Baptiste din Romania, 2003.
- H. B. *Harfa Bisericilor*, Oradea, SBR, 2009, ed. a 14-a.
- I. B. *Imnurile bucuriei*, Illinois, USA, Aripa albe Publishing, 1993 (tipărită de SPMCR, Oradea).
- Jub. *Jubilate - Culegere de imnuri creștine*, Oradea, Jubilate, 2003.
- Laud. *Laudele Domnului*, publicată de Christian Aid Ministries, Ohio, S.U.A., T.G.S. International, Berlin, Ohio, U.S.A., ed. I, 1995.
- L. D. *Lăudați pe Domnul*, Oradea, SBR, 2009.
- P. D. C. *Pe drumul credinței*, București, Editura Calea Credinței a Cultului Creștin după Evanghelie, 2004.

VASILE GABRIAN
martie 2011

Introducere

Imnologia creștină s-a dezvoltat de-a lungul secolelor cu scopul precis de a reda fidel învățătura Sfințelor Scripturi într-o manieră simplă și plăcută. Imnurile au fost îndrăgite de creștini pentru că au reușit să comunice eficient doctrinele de bază ale Bibliei. Adevărurile fundamentale ale Cuvântului lui Dumnezeu se întipăresc mai ușor în inima și în mintea credincioșilor prin cântare. Mai mult, izvorâte din trăirea unor experiențe înălțătoare cu Dumnezeu, imnurile reușesc să fie un instrument folositor în dialogul închinătorilor cu Dumnezeu, permițându-le acestora să răspundă într-un mod reverențios Creatorului și Mântuitorului lor: *O, Doamne mare, când privesc eu lumea / Ce ai creat-o prin al Tău Cuvânt, / Ființele ce-mpodobesc natura, / Cum le-ntreții cu brațul Tău cel sfânt, / Atunci Îți cânt, măreț Stăpânitor: „Ce mare ești! Ce mare ești!”*

Conștienți că Dumnezeu locuiește în mijlocul laudelor (vezi Psalmul 22:3), sfinții din toate timpurile au căutat să aducă prezența lui Dumnezeu printre ei prin intermediul cântărilor sacre. Începând cu îngerii care au izbucnit în cântări de veselie atunci când Dumnezeu a creat cerurile și pământul (vezi Iov 38:7), continuând cu cântările sfinte evreiești (vezi Exodul 15:1–21; 32:1–43; 2 Samuel 22:2–51 etc.), inclusiv psalmii, și cu cântarea îngerilor de pe câmpiile Betleemului (vezi Luca 2:14), Biblia descrie multe situații în care cântările sacre au înlesnit coborârea prezenței lui Dumnezeu printre preaiubiții Săi.

Cu toate că imnurile sacre au fost cântate încă din vechime, structura lor a început să sufere transformări de la cântări în proză la cântări versificate începând cu secolul VI, când Benedict de Nursia, fondatorul ordinului călugăresc ce-i poartă numele, a scris primele imnuri în versuri. Totuși, multă vreme acestea au fost cântate cu preponderență în Biserica Romano-Catolică. Odată cu Reforma ce a avut loc la începutul secolului XVI în Germania, lucrurile au început să se schimbe. Un rol imens l-a avut reformatorul Martin Luther (1483–1546), care nu a fost doar un teolog de excepție, ci și un mare iubitor de muzică. Printre cele 95 de teze pe care le-a ținut pe ușa catedralei din Wittenberg, pe lângă traducerea Bibliei în limba germană și alături de predicarea justificării păcătosului înaintea lui Dumnezeu numai prin credință, se găsea și teza conform căreia întreaga congregație avea dreptul să cânte laude lui Dumnezeu, nu doar preoții hirotonisiți.

Deși pe continent imnurile în versuri, inspirate din doctrinele biblice deveneau tot mai răspândite, bisericile din Anglia continuau să cânte

doar Psalmii. O mare controversă a avut loc atunci când, la începutul secolului XVIII, Isaac Watts, părintele imnologiei englezești, a îndrăznit să cânte și să publice imnuri neinspirate din psalmi. Văzând că unii dintre psalmii care erau cântați în cadrul închinării publice aveau traduceri foarte nereușite și parafrazări în versuri și mai nereușite, Isaac Watts a lucrat o vreme la propria parafrazare în versuri a Psalmilor, pe care a publicat-o în anul 1719 sub titlul *Psalms*. Dar talentatul compozitor și predicator nu s-a oprit aici, ci a început să compună și să cânte imnuri neinspirate din psalmii Bibliei.

Încurajați de entuziasmul lui Watts, frații John și Charles Wesley au început și ei să compună imnuri inspirate din doctrinele biblice. Însă cei doi au mers mai departe și au avut curajul de a îmbina predicarea și cântarea imnurilor în cadrul închinării publice, astfel încât în curând mulțimi de oameni au început să părăsească Biserica Anglicană pentru a participa la serviciile bisericilor metodiste. De aici și până la adoptarea pe scară largă a imnurilor în versuri inspirate din doctrinele biblice nu a mai fost decât un pas.

Bisericile evanghelice din România nu s-au confruntat cu probleme ca cele descrise mai sus, pentru că, încă de la începuturile credinței evanghelice în țara noastră, majoritatea cântărilor care s-au cântat au fost traduse din limbile engleză și germană. Așadar, creștinii evanghelici români au cules roadele muncii de sute de ani a fraților lor din Apus. Mai degrabă, nevoia cu care s-au confruntat ei a fost aceea de a avea cărți de cântări și oameni pregătiți în domeniul muzical care să-i învețe pe credincioși să cânte.

În volumul de față ne propunem să punem la dispoziția credincioșilor evanghelici (și nu numai) din România relatarea a 101 de istorisiri care stau la baza celor mai cunoscute imnuri care se cântă în bisericile noastre. Mulțumindu-I Domnului pentru oamenii hărăziți care au compus aceste imnuri în momente de mari încercări, ne rugăm ca această carte să devină o binecuvântare pentru toți cei ce o vor citi.

BEBE CIAUȘU
februarie 2011

Aleluia¹

(1741)

*Apoi am auzit în cer ca un glas puternic de gloată multă, care zicea: „Aleluia!
A Domnului, Dumnezeului nostru, este mântuirea, slava, cinstea și puterea!”*

Apocalipsa 19:1

Oratoriul *Mesia*, scris de Georg Friedrich Händel, este o povestire despre învierea Mântuitorului Isus Cristos, dar totodată este, dintr-un anumit punct de vedere, și o povestire a „învierii” lui Händel.

La fel ca mulți alți mari compozitori, Georg Friedrich Händel a fost un „fiu risipitor”. Din copilărie a început să compună opere, iar la douăzeci de ani era cel mai bine plătit compozitor din lume. Oriunde susținea concerte, erau sute de oameni care se băteau să prindă un bilet pentru a a-l vedea. Nu a trecut mult timp însă până când compozițiile lui au ajuns să fie considerate de modă veche și neoriginale, așa că a urmat o perioadă foarte grea pentru el, când orice încerca să compună nu era bine primit de public. Din această cauză, veniturile i s-au epuizat și a urmat o depresie care l-a chinuit multă vreme. Mulți spuneau că acesta era sfârșitul carierei lui Händel. Frederic cel Mare spunea: „Zilele compoziției lui Händel sunt pe sfârșite și inspirația lui s-a epuizat.”²

Această situație însă nu l-a doborât pe Händel, ci l-a determinat să se maturizeze și să se gândească mai profund la problemele majore ale existenței sale. Într-o dimineață, a primit în poștă un manuscris de la prietenul său Charles Jennens, care conținea o compilație de texte biblice despre Isus Cristos, primul fiind un verset scris cu aproape 2500 de ani în urmă de către profetul Isaia: „Mângâiați, mângâiați pe poporul meu.” (Isaia 40:1).

În ziua de 22 august 1741, Händel a închis ușile casei sale din Londra, s-a așezat la pian și a început să compună muzica pentru textele biblice trimise de Jennens. Douăzeci și patru de zile mai târziu (14 septembrie), era gata una dintre cele mai de succes compoziții muzicale ale istoriei: oratoriul *Mesia*. Händel avea să spună mai târziu: „Dacă eram în trup sau afară din trup, atunci când am compus, nu știu.”³

Se spune că atunci când a fost cântat pentru prima dată la Londra, regele George al II-lea făcea parte din auditoriu. Foarte impresionat de profunzimea piesei, în timpul corului *Aleluia* s-a ridicat în picioare. Nimeni nu știe

¹ © Domeniu Public.

² Virginia Reynolds, *The Spirit of Christmas: A History of Best-Loved Carols*, Peter Pauper Press, 2000.

³ Robert J. Morgan, *Then sings my soul – 150 of the World’s Greatest Hymn Stories*, Thomas Nelson Inc., Nashville, 2003, p. 55.

Aleluia!

Charles Jennens

G. F. Händel

SOPRANO
ALTO

A - le-lu-ia, a - le-lu-ia, a-le-lu-ia, a-le-lu-ia, a - le - lu-ia,

TENOR
BASS

5

S.
A.

a - le-lu-ia, a - le-lu-ia, a-le-lu-ia, a-le-lu-ia, a - le - lu-ia,

T.
B.

9

S.
A.

a - le-lu-ia, a - le-lu-ia, a-le-lu-ia, a-le-lu-ia, a - le - lu-ia!

T.
B.

motivul pentru care regele a făcut acest lucru (deși unii au spus că din cauza problemelor de auz pe care le avea), dar, din ziua aceea și până astăzi, ori de câte ori se cântă corul *Aleluia*, ascultătorii se ridică în semn de respect.

De noi fii slăvit!¹

(1863)

Nu ne vei înviora iarăși, pentru ca să se bucure poporul Tău în Tine?

Psalmul 85:6

William Paton Mackay (1839–1885), a lucrat o vreme ca medic în Scoția, după care a fost ordonat ca slujitor într-o biserică prezbiteriană. Pasiunea sa pentru cântarea creștină a dus la publicarea mai multor cărți de imnuri, printre care *Abundant Grace: Selected Address* (1885) și *The Seeking Saviour and Other Bible Themes* (publicată post-mortem în 1904). Despre scrierea acestui imn, el spune:

Scumpa mea mamă [...] a fost o femeie evlavioasă care-mi vorbea adesea despre Domnul Isus Cristos, care a murit pentru păcatele mele. Mereu o vedeam rugându-se pentru mântuirea sufletului meu, dar nimic semnificativ nu se întâmpla în viața mea. Cu cât creșteam mai mare, cu atât deveneam mai rău.

Într-o zi, un muncitor a fost adus de urgență la spitalul unde lucram în stare critică. Încă de la prima vedere mi-am dat seama că situația lui este critică și că nu se mai putea face nimic pentru salvarea lui. Pacientul părea să realizeze condiția în care se afla, deoarece era pe deplin conștient și mă întreba întruna cât va mai dura până va muri.

Încercând să evit un răspuns direct, am deviat discuția întrebându-l dacă mai are rude pe care le-am putea contacta. Pacientul a ridicat puțin capul și mi-a spus că și-ar dori din toată inima ca, înainte de moarte, să-și vadă stăpâna, pe domeniul căreia lucra de ceva vreme și, în caz că aceasta va accepta să-l viziteze, să-i aducă și „Cartea”.

În următoarea perioadă, l-am vizitat de mai multe ori pe zi și, spre surprinderea tuturor, omul dădea dovadă de o liniște sufletească aproape nefirească. Nu mi se mai întâmplase să văd un muribund [...] fericit. Mă fascinau pacea și bucuria ce se puteau citi foarte ușor pe chipul acestui om.

Câteva zile mai târziu a murit, iar asistenta care se ocupase îndeaproape de cazul său m-a întrebat, arătându-mi o carte veche:

— Ce să fac cu cartea aceasta?

— Ce fel de carte este? am întrebat.

— Este Biblia sărmanului om, mi-a răspuns asistenta. Atâta vreme cât a putut, a citit din ea, dar când nu a mai putut să citească, a ținut-o sub pernă.

Am luat Biblia și nu-mi puteam crede ochilor: era Biblia mea! Biblia pe care mi-o dăruise mama când am plecat de acasă și pe care am vândut-o mai târziu pentru o sumă infimă deoarece ajunsesem la ananghie. Numele meu era încă scris pe prima pagină. Era scrisul mamei mele.

¹© Domeniu Public.

² Kenneth W. Osbeck, *Amazing Grace – 366 Inspiring Hymn Stories for Daily Devotions*, Krehgel Publications, Grand Rapids, MI, 1990, p. 306.

De noi fii slăvit!

William P. Mackay

John J. Husband

SOPRANO
ALTO

1. De noi fii slă - vit pen-tru-al Tău Fiu iu - bit Ce pe cru - cea Gol - go-tei ca Miel S-a jert
2. De noi fii slă - vit, Dom - nul nos - tru iu - bit, Căci prin jert-fa-Ți mă - rea-ță Tu ne-ai mân-tu-
3. De noi fii slă - vit, Sfin - te Duh prea-iu - bit, Că vi - a - ța cea no-uă Tu ne-ai dă - ru-

TENOR
BASS

8

S.
A. fit.
it.
it. A - le - lu - ia, sla - vă Ți - e! A - le - lu - ia, A -

T.
B.

12

S.
A. min! A - le - lu - ia, sla - vă Ți - e, Pă - rin - te di - vin!

T.
B.

Cu un profund sentiment de rușine, am răsfoit puțin vechea carte. Dăduse atâta pace și bucurie unui muribund... Oare nu-mi putea da și mie? Fusesse călăuză lui spre țara veșnică [...] Oare nu-mi putea călăuzi și mie căile pământești? Punându-mi întrebare după întrebare, am cedat dragostei lui Dumnezeu și I-am mulțumit pentru mântuirea dăruită prin jertfirea Domnului Isus. Dumnezeu mă așteptase cu răbdare atâția ani. Acum ajunsesem, în sfârșit, unde dorise mama. La cruce [...] la Golgota. Din pacea ce am primit-o și dintr-un profund sentiment de mulțumire, s-au născut versurile următoare:

De noi fii slăvit pentru-al Tău Fiu iubit
Ce pe crucea Golgotei ca Miel S-a jertfit.
Aleluia, slavă Ție! Aleluia! Amin!
Aleluia, slavă Ție, Părinte divin!²

C. D. 91 (*Te lăudăm, Doamne*)

C. Ev. 5

H. B. 1 (*Te lăudăm, Doamne*)I. B. 102 (*Te lăudăm, Doamne*)

Laud. 623

L. D. 1 (*Te lăudăm, Doamne*)